

Sygn. akt II CSK 164/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa Gminy Miasto Ś.
przeciwko F. C., T. C. i M. C.
o zapłatę 58849,68 zł
oraz z powództwa wzajemnego F. C., T. C. i M. C.
przeciwko Gminie Miasto Ś.
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego powoda wzajemnego F. C.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 października 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Dokonywana w toku postępowania kasacyjnego ocena skarg kasacyjnych w ramach tzw. przedsądu ma na celu wybór takich spraw, które powinny zostać rozpoznane ze względu na interes publiczny. Rozwiązanie to łączy się ściśle z charakterem skargi kasacyjnej jako szczególnego środka zaskarżenia; nie jest ona kolejnym środkiem odwoławczym w toku instancji, lecz środkiem prawnym nadzwyczajnym, uruchamianym przede wszystkim w interesie ogólnym i ukierunkowanym - przynajmniej ze swego założenia - do rozpatrzenia wyłącznie kwestii prawnych (materialnych i procesowych) związanych z wydanym przez sąd drugiej instancji prawomocnym orzeczeniem. W związku z tak ukształtowanym modelem skargi, Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wówczas, gdy zachodzą przyczyny wymienione w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący odwołując się do przyczyny z pkt 4 powołanego przepisu, to oczywistej zasadności skargi wskazywał, że przesłankę tę należycie uzasadniają wywiedzione przez niego podstawy skargi. Biorąc pod uwagę, że przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i podstawy skargi nie są tożsame, stwierdzić należy, że skarżący przez takie odwołanie się nie zdołał wykazać, iż zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy. Zgodnie bowiem z utrwaloną wykładnią art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., oczywista zasadność skargi oznacza dostrzegalną od razu, na pierwszy rzut oka, trafność zarzutów tej skargi, a zatem stan, w którym każdy prawnik, bez przeprowadzania wnikliwej analizy, powinien dojść do wniosku, że zarzuty skarżącego są niewątpliwe, a zaskarżone orzeczenie jaskrawo nieprawidłowe. Chodzi więc, jak to ujął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02 (OSNC 2004, nr 3, poz. 49), o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika. Taka sytuacja, w ocenie Sądu Najwyższego, w sprawie nie ma miejsca, a skarżący nie podjął trudu wykazania jej wystąpienia.

W tych okolicznościach, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą - zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. - Sąd Najwyższy

bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej powódki do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]